

SUZANNE PETERS

Als we weer
kunnen ademen

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440288

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Suzanne Peters

Tekstredactie: Rianne Werring & Femke de Vos

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Voorwoord

In april 2020 hadden we voor het eerst echt te maken met het coronavirus. Er was nog geen lockdown, nog geen vaccin en nog geen mondkapjes, maar er waren wel adviezen om thuis te werken, afstand te houden en elkaar niet op te zoeken. De sociale media ontplofte.

Ik merkte dat ik behoefte had aan een stukje positiviteit. Wat ik vooral mooi vond, was de saamhorigheid die ontstond. Mensen die aanboden boodschappen te doen voor anderen. Ik wilde ook iets positiefs uitbreiden. Daarom schreef ik een feelgood-novelle, waarvan ik dagelijks een stukje publiceerde op Facebook.

Deze novelle is uitgebreid en aangepast sinds hij op Facebook heeft gestaan, maar speelt zich nog steeds af tijdens de beginperiode, toen alles nog nieuw en onbekend was. Maar, ik denk dat we nog altijd een stukje liefde en positiviteit kunnen gebruiken.

Ik hoop dat jij als lezer kunt genieten van deze novelle. Vergeet niet: er is altijd wel een lichtpuntje in de duisternis.

Liefs, Suzanne Peters

1.

*I'm going deeper underground
There's too much panic in this town*

Jamiroquai - Deeper Underground

*'Durf, jij of kun je het huis niet uit? Ik doe
jouw boodschappen voor je! Neem contact op
en ik help je verder.'*

Olivia staaarde naar de oproep die ze op Facebook zag. Hij was geplaatst in de lokale Facebookgroep door een man die ze niet kende. Ze wilde liever niet iemand om hulp vragen, maar ze zat al anderhalve week in zelf-quarantaine vanwege het coronavirus. Sinds kort was er door de overheid opgeroepen om zo veel mogelijk thuis te blijven, daar waar mogelijk. Scholen gingen tijdelijk dicht en ook de horeca moest de deuren sluiten.

Pas nu begonnen mensen de ernst van de situatie in te zien. Olivia begreep best dat er eerder weinig problemen werden gezien. Voor veel mensen was het een 'ver-van-mijn-bed-show', maar zij kon niet anders. Ze móest wel thuisblijven.

Maar ze had de situatie onderschat. Twee weken, had ze gedacht, dan werd het wel weer rustig in het land. Dan was het virus overgevlogen en hoefde ze zich geen zorgen meer te maken. Maar het was net begonnen. Nu pas begreep ze dat dit nog maanden kon duren. Geen weken. En dat besef zorgde ervoor dat ze zich rusteloos en gespannen voelde.

Anderhalve week geleden had ze inkopen gedaan, zodat ze voorlopig vooruit kon. Maar daar had ze wat fouten in gemaakt. Er was geen groente meer en ze was vergeten dat haar olijfolie zo goed als op was. En uiteraard begon ze vanochtend aan haar laatste rol toiletpapier.

Toiletpapier. Juist daar was nu een enorme run op. Mensen leken en er wel een moord voor te willen doen. Ze had de foto's wel voorbij zien komen.

Het probleem was vooral: ze kon niet naar buiten. Ze kon de winkel niet in. Zeker niet met deze chaos. Er waren te veel risico's. En dat betekende dat ze wel iemand om hulp móest vragen.

Moest ze deze onbekende man om hulp vragen? Niet bepaald haar stijl. Maar ja... thuis zitten verhongeren was ook geen optie. Deze man had in ieder geval goede bedoelingen, nietwaar?

Ze aarzelde. Ze kon Tessa vragen om hulp, maar die werkte in het ziekenhuis en dat betekende automatisch dat ze voor Olivia tot de risicogroep behoorde. Haar ouders woonden aan de andere kant van het land, dus dat was ook al uitgesloten.

Deze man - Tim - bood het aan. Misschien had hij al tien privéberichten gekregen en had hij helemaal geen tijd voor haar, maar het was ook mogelijk dat er nog niemand gereageerd had.

‘Niet zo twijfelen,’ mompelde ze tegen zichzelf. ‘Doe het gewoon. Het maakt je niet zwak.’

En dus stuurde ze een bericht naar hem.

Olivia: Hoi, ik zie dat je boodschappen wil doen voor mensen die de deur niet uit kunnen. Zou je mij een handje willen helpen?

Tim: Natuurlijk! Zal ik naar je toe komen, dat praat makkelijker? Ik blijf natuurlijk op gepaste afstand.

Olivia glimlachte. Hij reageerde wel heel snel. Hij had er dus tijd voor. Mooi! Ze gaf hem haar adres en hij beloofde om snel te komen. Ze voelde zich er nog steeds niet op gerustgesteld. Normaal gesproken deed ze alles zelf. Het

maakte haar zo... hulpeloos. Totaal niet hoe ze was. Ze woonde niet voor niets zo'n eind van haar ouders vandaan. Ze hield van haar zelfstandigheid.

Maar nu... nu was alles opeens anders geworden. Olivia had al een uur op social media gekeken en ze werd er verdrietig van. De afgelopen dagen voelde ze de bui al hangen, maar nu... nu de overheid aan iedereen aanraadde om afstand te houden en vooral thuis te werken, maakte ze zich meer zorgen dan ooit.

De deurbel ging en Olivia haalde opgelucht adem. Ze kreeg tenminste hulp, en dat kon vast niet iedereen zeggen. Ze stond op om de deur te openen.

Tim bleek een man te zijn van een jaar of vijftig. Hij had een kalend hoofd en een grijs baardje. 'Jij bent vast Olivia,' zei hij. Hij stond wat verder van de deur vandaan. Olivia zag dat er al bloemen begonnen te bloeien. Blauwe druifjes maakten haar voortuin meteen een stuk gezelliger. Jammer dat ze er nu niet echt van kon genieten.

Ze knikte. 'Prettig kennis te maken.' Wat was het ongemakkelijk om geen hand te schudden.

'Als je mij nou je pinpas geeft, dan ga ik voor je naar de winkel.'

Olivia keek hem met grote ogen aan. ‘Pardon?’ vroeg ze.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je mag nu niet met contant geld betalen. Hoe dacht je anders dat ik jouw boodschappen kan kopen, moppie?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen. Dit kon niet waar zijn. ‘Dacht het niet,’ zei ze. ‘Neem de bon mee, dan betaal ik het je.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Hoe weet ik of je te vertrouwen bent?’

‘Je kunt de boodschappen voor jezelf houden als ik straks niet betaal,’ opperde Olivia. Ze werd onrustig. Haar hartslag versnelde en ze bleef alert. Deze man was overduidelijk niet bezig met het helpen van een medemens, maar probeerde vooral zijn eigen portemonnee te vullen. Ze wist wel zeker dat hij niet van plan was om naar de winkel te gaan voor haar.

Tim zette een stap naar voren. ‘Geef me anders nu cash.’

‘Maar daar kan je toch niet mee betalen in de winkel?’ vroeg ze. Ze probeerde niet te laten merken dat deze situatie haar angstig maakte. Hopelijk hoorde hij de trilling niet in haar stem. Hij was wel heel dichtbij haar nu en ze vertrouwde hem voor geen meter. Met haar één meter zestig was ze behoorlijk klein, maar

bij deze kolossale man viel ze al helemaal in het niets. Hij torende boven haar uit. Ze kon de deur dichtgooien voor zijn neus, maar dan? Wat als hij bij haar huis bleef rondhangen? Een raam insloeg? Of nog erger? Ze keek de straat in. Haar buurtbewoners waren in geen velden of wegen te bekennen. Iedereen zat waarschijnlijk binnen of was aan het werk.

‘Waarom doe je zo moeilijk?’ vroeg Tim. Zo hoorde een dreiging in zijn stem.

‘Ik heb geen boodschappen nodig,’ antwoordde ze. ‘Sorry. Ik vergiste me.’ Ze wist hoe onzinnig haar reactie klonk.

Hij zette opnieuw een stap naar voren. Tijd om de deur dicht te doen! Helaas was hij haar net voor. Hij zette zijn voet binnen het huis en hield tegelijkertijd zijn handpalm tegen de deur. Met al haar kracht probeerde ze de deur alsnog dicht te duwen, maar het was net alsof het hem geen enkele moeite kostte. Wat voelde ze zich opeens zwak. Precies wat haar ouders altijd al tegen haar zeiden.

‘O nee,’ zei hij. ‘Je geeft me je pinpas nu. Ik ben hier niet voor niets gekomen.’

Olivia’s hart ging als een razende tekeer. Ze mocht zich niet gewonnen geven. Helder blijven, dacht ze. Maar deze man stond op het

punt om bij haar huis naar binnen te dringen. En dan? Misschien deed hij haar wel iets aan, of nam hij één van haar waardevolle spullen mee. Ze dacht aan het juweel dat op haar televisiekast lag. Ze had het van haar overleden oma geërfd en Tim kon die wel meenemen. Los ervan... ze wilde deze griezel helemaal niet in haar woning hebben.

Met al haar kracht probeerde ze de deur dicht te duwen. Jammer dan, als ze zijn voet bezeerde. Moest hij maar niet zo idioot doen. Maar Tim was een stuk sterker, duwde haar aan de kant en liep naar binnen. 'Moppie, je maakt het voor jezelf alleen maar moeilijker,' zei hij.

Bijna viel ze op de grond. Olivia wist zichzelf nog maar net staande te houden. Ondertussen kostte het haar flink veel moeite om nog normaal te ademen. Ook dat nog! 'Ga weg,' bracht ze uit.

Hij grinnikte en greep haar bij haar arm. 'Je hebt wel heel weinig uithoudingsvermogen.'

Haar ademhaling, schoot het door haar heen. Dat kon deze keer misschien juist haar redding zijn. Ze hoestte. 'Snap je het niet?' piepte ze. 'Ik had hulp nodig met de boodschappen, omdat ik corona heb!'